

og jeg tror, denne Tilmærkelse mellem de nordiske Folk er blevet hilst med meget stor Glæde af alle Kredse i det danske Folk. I det lille Forslag, der her er stillet af Undervisningsministeren om Oprettelse af et Lektorat ved Universitetet, ser jeg ogsaa et Udtryk for Ministeriets Villie til stadig at bane Vej for en Forstaaelse mellem det danske og det svenske Folk. Bevillingen er derfor andet og mere end et velfortjent Vederlag og en velfortjent Paa-skønnelse for det Arbejde, Dr. Fru Munch-Petersen tidligere har udført. I de Bemærkninger, hvormed det filosofiske Fakultet ledsager Indstillingen om Bevillingen, udtaler det udtrykkelig, at det lægger overordentlig megen Vægt paa og betragter det som en national Æressag, at Studiet af Svensk maa trives og Kendskabet til Svensk maa udbredes her i Landet. Jeg kan ganske slutte mig til denne Udtalelse, og det er netop ud fra den Betragtning, jeg udtaler min Glæde over det stillede Forslag.

Under den lille Finanslovkonflikt, vi havde sidste Foraar, der drejede sig om det store Rigsdagsbillede og om Præstegaardskonsulenterne, blev Enighed oprettet derved, at disse to Punkter udgik af Finanslovsforslaget, og samtidig blev det udtalt ved eneste Behandling af Finansloven i hvert Ting af de respektive Ordførere, at man ikke nærede nogen Tvivl om, at naar Kirkeministeren fremsatte et særligt Lovforslag om Præstegaardskonsulenter, vilde der ved Behandlingen af det opnaas et tilfredsstillende Resultat. Ikke desto mindre lykkedes det ikke at tilendebringe Lovforslagets Behandling i sidste Rigsdagssamling. Der udsendtes en Beretning. I Beretningerne kan der siges mange mærkelige Ting, og det viste sig her, at man ganske vist i Landstinget havde faaet valgt Ordfører, før Landstinget tog Høstferie, men efter Høsten havde man ikke Tid til at gøre Lovforslaget færdigt, skønt det var meget grundigt gennemdrøftet i Tiden før. Nu er det forelagt igen i Landstinget, og jeg kan ikke lade være med at efterlyse det, for der er i høj Grad Brug for denne Lov, næsten hver Dag kan jeg sige. Som Forholdene er nu, er det en meget uheldig Forretningssgang, naar der er Tale om at opføre eller istandsætte Bygninger ved Præstegaarde. Overslag og Beregninger over Præstegaardes Opførelse vandrerrundt mellem Provst, Biskop, Arkitekt, Bygningsinspektør, Menighedsraad og Ministeriet, frem og tilbage, for store Forslag og Overslag kasseres, der spildes me-

gen Tid, tabes mange Penge og voldes Befolkningen stor Ulejlighed. Jeg tænker paa et bestemt Tilfælde paa Fyn, hvor Udbygningerne til Espe Præstegaard er brændt for over et halvt Aar siden, og hvor det trods mange Forhandlinger i Løbet af Sommeren ikke er lykkedes at faa Bygningerne opført igen, man maa opsætte det til Foraaret.

Jeg skal dernæst gøre en Bemærkning til den højtærede Trafikminister, en Bemærkning, som jeg haaber, han vil betragte som en velment Kritik. Det er ikke en Beklagelse over Trafikforholdene, tværtimod, vi er alle overordentlig glade over, at Trafikken gaar saa godt, som den gaar, og vi mindes nu med Glæde og Tak, hvor udmærket den gik tidligere. Men der er en lille Ulempe, som det vilde være mig kært, om den højtærede Minister vilde have sin Opmærksomhed henvendt paa og søge forandret. Det er Spørgsmaalet om Belysningen i Kupeerne. Nu, da Rejserne bliver saa langvarige, fordi Togene kører langsomt, er der af Sparehensyn kun een lille elektrisk Pære i Kupeen. Dette er overordentlig generende, naar man skal læse, og man kan dog ikke paa en lang Rejse sidde hele Tiden og stirre ud i det tomme Rum. Jeg henstiller, at vi faar to lysende Pærer i hver Kupé. Jeg vil sige, der er noget vist ærgerligt i at sidde en 6—10 Mennesker inde i Kupeen i Halvmørke, medens der er fuldt Blus i det lille Toiletrum. Man kan selvfølgelig sætte sig derind og læse, som jeg har hørt nogle har gjort, men det er dog ikke Meningen med dette Rum. Jeg tror, jeg taler paa alle danske rejsendes Vegne, naar jeg henstiller, at vi faar ordentlig og god Belysning i Kupeerne.

Jeg skal dernæst vende mig til forskellige Skolespørgsmaal. Medens man i disse Tider med god Ret kan afvise mange Spørgsmaal, særlig saadanne, der kræver nye Bevillinger — og man kan afvise dem dels med Henvisning til Øjeblikkets økonomiske Krav, dels ogsaa med den Grundelse, at disse Spørgsmaal ikke bør optages til Behandling, før vi har en ny Rigsdag valgt efter den nye Grundlovs Regler —, gælder dette efter min Opfattelse ikke om de Skolespørgsmaal, som melder sig nu og kræver at blive løst. En Del af dem staar i direkte Forbindelse med Dyrtiden, fordi Dyrtiden har skabt vanskelige Kaar for mange Skoler, men i øvrigt har jeg den Opfattelse, at det overhovedet hverken nu eller under andre Forhold gaar an at skyde Løsningen af Skolespørgsmaalene til Side til an-